

Rising from the Ruins: Rebuilding Europe after World War Two

Pavel Martinovský, ASUD

Diskuze účastníku po provedené dramatu

Na začátek je nutné říci, že se účastníkům konference a tím pádem i účastníkům dramatizace hra sama o sobě líbila ve smyslu, že je zaujala, že v ní vidí smysl, jak zajímavým a netradičním způsobem obohatit výuku, to nejen v problematice vzniku EU. Jedná se o silný emoční příběh. Bude zajímavé sledovat, jak ho vnímají žáci. Což potvrdil i evropský host a režisér dramatizace Igor.

Čeští učitelé si uvědomili, že ve hře je **několik historických nepřesností** a trocha **anachronismu**, které však jsou použity pro „dobro samotné hry“.

Otázka první: Ve kterém ročníku hru se žáky secvičit? Na střední škole určitě ve kterémkoliv ročníku, co se týče základních škol, pak maximálně v deváté třídě.

Proč? Hra je poněkud složitá, mladší ročníky by ji nepochopily.

Otázkou je, kdy hru sehrát. Samozřejmě by se hodil konec roku, rozvolněná výuka tomu napovídá.

A hned se nabízí další otázka – **Jak hru pojmut?** Jako na konferenci, totiž tak, že se hra vesměs bez přípravy čte a realizuje, nebo si hru dlouhodobě připravovat a pak ji sehrát jako drama pro určité publikum? Bylo by to poměrně náročné časově. A pak je tu otázka: Komu hru sehrát? Rodičům? Mladším, nebo starším spolužákům? Mladším by se mnohé muselo vysvětlit.

Jiným názorem byla zajímavá myšlenka – sehrát hru bez přípravy na začátku školního roku, vypsát si všechny okolnosti a problémy, kterým žáci nerozuměli. A pak v průběhu roku se k jednotlivým problematikám a okolnostem vracet. Do konce školního roku ba se hra „rozklíčovala“, případně by se dala sehrát znovu – aby si žáci uvědomili jednotlivé souvislosti, ke kterým došli.

Z přítomných měla s hrou zkušenosti Eva Zajícová, která doporučuje jen žáky „namaskovat“ a odehrát takto.

Učitelé – účastníci – herci si všimli mezipředmětového záběru hry, je možno ji využít i pro hodiny zeměpisu, pro další společenskovední obory. Samozřejmě se uplatní schopnosti a dovednosti z dramatické výchovy. Pokud pojmem hru komplexněji, pak lze zapojit i předměty typu svět práce, výtvarná výchova, estetika a další – například pro přípravu detailů, kostýmů, dílčích kulis. Jedním z nápadů bylo postavám připravit vlaječky států, vyhotovit mapy, nákresy (např. Stalin se vytasí s mapo Československa; nákres situace rozděleného Berlína apod.), připravit si letadla – vlašťovky pro část hry se zásobováním Berlína apod.

Sehrát hru v hodinách zeměpisu by bylo přínosné i pro pochopení evropské integrace – tady je opět mezioborový přesah.

Nějakým způsobem identifikovat role – osoby, které mohou být pro českého žáka nesrozumitelné (například italští politici a další). Je jasné, že autoři chtěli odlišit lid (traumata) a politiku (politiky – osobnosti), ale právě v tom je problém, zda by se pak v dané problematice žák 9. třídy neztratil?! Proto by bylo možností osobu státu a politiku sjednotit do jedné postavy, která by vyjadřovala obojí. Sice by se zmenšil počet účinkujících, ale hra by se mohla stát přehlednější.

Zajímavou je i charakteristika jednotlivých postav, kterou žáci – účinkující dostanou. Jak bychom charakterizovali my jednotlivé *zástupce států* a *hlasy lidu*? Jak bychom charakterizovali *naš hlas lidu*? Kterí *naši politici* by mohli do debaty vstoupit?

Podstatnou je i otázka priorit, co vše budeme představením hry sledovat. On totiž vzniká jakýsi *betlém* evropského sjednocování, který však chápou jinak ti, kdo jsou v Evropské unii od začátku (nebo se alespoň nějakým způsobem účastní raného vytváření Unie). Jinak bude vše chápat někdo, kdo se do Evropské později dostal později. Jak ho

pojmu současní žáci? Otázkou je tu i dobové totalitní pojmání sjednocování Evropy – k tématu viz <http://www.dejepis21.cz/obrazy-ideologie>, respektive http://www.dejepis21.cz/userfiles/tiny_uploads/knihovna/Najbert_karikatury.pdf – v této práci se nachází zajímavá karikatura - Betlém imperialismu Jaroslava Popa využívá známý vánoční motiv a pomáhá žákům konkretizovat ideologický boj mezi „táborem míru“ a „táborem imperialismu“ (výřez), in Dikobraz, 1949 roč. 5, č. 52, s. 2. Tuto karikaturu představil účastníkům během diskuze kolega Najbert.

Ještě později padly dva zajímavé nápady – jednak hru **mírně upravit do českého prostředí**, jednak zajímavý nápad: Napsat **podobnou hru** vhodnou do českých (československých) dějin. A že vhodných témat máme dost!